

повредили очитъ му, а въ това време богатиятъ градинарь извикалъ:

— А сега гледай, царю, азъ пъкъ какво ти нося!

Открилъ и той колата си. Всички ахнали смаяни. Никой презъ живота си не билъ виждалъ такава краставица.

— Браво! — извикалъ царьтъ. — Хубавъ зарзаватъ си ми донесълъ! Хубави пари ще получишь!

— Чакайте! — извикалъ бедниятъ градинарь. — Не е вѣрно, царю честити! Тая краставица е моя!

— Какъ ще е твоя, като е въ неговата кола! — разгнѣвилъ се царьтъ. — И смѣешъ да ме лъжешъ! Смъртъ те чакъ! Казвай какво ти е последното желание!

Видѣлъ бедниятъ градинарь, че нѣма какво да прави, помислилъ и рекълъ:

— Ще бжде ли изпълнено последното ми желание, царю честити, каквото и да е!

— Ще бжде!

— Тогава искамъ да ударя на моя приятель толкова тояги, колкото мога да броя безъ да сбъркамъ!

— До колко знаешъ да броишь? — попиталъ царьтъ.

— До десеть.

— Толкова малко ли? Ха

тупай! — засмѣлъ се царьтъ.

Възпретналъ бедниятъ градинарь ржцетъ си, взелъ една дрѣнова тояга и започналъ. Пуфта, пафта, едно, две, три — и изброилъ до десеть. Като изброилъ до десеть, пакъ започналъ отначало.

— Ей, какво правишь? — попиталъ царьтъ.

— Нищо, царю честити. Нали рекохме, че ще го бия, докато сбъркамъ. Още не съмъ сбъркалъ. А вие ми пригответе и една фурна хлѣбъ, че до утре като бия, може и да огладнѣя.

И той пакъ започналъ тупаницата.

— Олеле! Стига! — завикалъ богатиятъ градинарь.

— Още, още!

— Олеле, стига! — закрещѣлъ съвсемъ изплашенъ богатиятъ градинарь. — Вѣрно е, царю честити, голѣмата краставица е негова. Азъ ги смѣнихъ, когато той спѣше.

— А, призна ли си! — рекълъ бедниятъ градинарь и спрѣлъ. — Тогава стига ти толкова!

Като видѣлъ каква е работата, царьтъ наградилъ бедния градинарь и го направилъ царски градинарь, а богатия заповѣдалъ да хвърлятъ въ тъмница. Но бедниятъ градинарь се примолить: